

Απόφαση του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ 4/12/2022

Το κείμενο της απόφασής του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που πέρασε κατά πλειοψηφία στη συνεδρίαση της 4/12/2022:

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ - ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΜΑΧΕΣ

Αγαπητές συν/ες-συν/φοι

Η περίοδος που διανύουμε σημαδεύεται από την επιτάχυνση της φθοράς της κυβέρνησης της ΝΔ, το βάθεμα της πολιτικής κρίσης και της αποδιάρθρωσης του αστικού πολιτικού συστήματος, την όξυνση των αντιθέσεων ανάμεσα στα κέντρα του συστήματος, την αναβάθμιση της «απευθείας» παρέμβασης επιχειρηματιών στο πολιτικό σκηνικό.

Συνοδεύεται επίσης από σημαντική άνοδο της παρέμβασης του λαϊκού παράγοντα όπως δείχνουν η μεγάλη απεργία στις 09.11, οι πορείες του Πολυτεχνείου, πλήθος μικρών και μεγάλων καθημερινών αγώνων και αντιστάσεων.

Οι εξελίξεις αυτές συντελούνται στο έδαφος νέων σπασμών της καπιταλιστικής κρίσης και

της διαφαινόμενης εισόδου σε νέα ύφεση, της συνέχισης του πολέμου στην Ουκρανία με όλο και μεγαλύτερη εμπλοκή και της Ελλάδας, και της διαρκούς επικίνδυνης κλιμάκωσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, ανάμεσα στο ηγεμονικό κέντρο των **ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ**, και το υπό διαμόρφωση ιμπεριαλιστικό μπλοκ **Κίνα-Ρωσία**.

Ο πόλεμος δεν είναι μακριά ούτε απ την χώρα μας, καθώς οξύνεται ο άδικος και **αντιδραστικός ανταγωνισμός και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου**, όπου η κάθε μια από τις αστικές τάξεις διεκδικεί για λογαριασμό της την μερίδα του λέοντος της Α Μεσογείου, την δική της γεωπολιτική αναβάθμιση, πολλαπλασιάζοντας τους εξοπλισμούς, την εθνικιστική ρητορική και την πολεμική προετοιμασία, χωρίς παράλληλα να σταματάνε τα «παζάρια» με νατοϊκή επιδιαιτησία.

Συνολικά έχουμε μπει σε μια πρωτοφανέρωτη περίοδο όπου όλες οι αντιθέσεις του καπιταλισμού, συμπυκνώνονται, με απρόβλεπτες καταστάσεις για τις συνθήκες ζωής και την ίδια την επιβίωση των λαϊκών στρωμάτων, λόγω της επερχόμενης ύφεσης, του πολέμου, των καταλυτικών επιπτώσεων της κλιματικής κρίσης και περιβαλλοντικής καταστροφής και της αντιδραστικής επίθεσης στα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες των λαών. Τα αδιέξοδα και οι άλυτες αντιφάσεις του καπιταλισμού δημιουργούν συνθήκες πολιτικής κρίσης του αστικού πολιτικού συστήματος ακόμα και στις πιο αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες.

Στους αγώνες ενάντια στις επιθέσεις της κυβέρνησης έχει διαμορφωθεί ένα πλατύ ρεύμα αγωνιστριών και αγωνιστών που αναζητούν πολιτικό στήριγμα και εναλλακτική πέρα από τα όρια που βάζει, ήδη από τώρα, η προοπτική της «προοδευτικής διακυβέρνησης» του ΣΥΡΙΖΑ και στην οποία συμφωνεί, επί της ουσίας, το ΜΕΡΑ25. Στη δυναμική ανάπτυξη αυτού του ρεύματος δεν μπορεί να συμβάλει -ενώ συχνά αντιπαρατίθεται και ανοιχτά- η τακτική και στρατηγική του ΚΚΕ, που περιορίζεται σε ένα συνδυασμό άμεσων αιτημάτων και προβολής μιας «λαϊκής εξουσίας» χωρίς επαναστατική τομή, με σταθερό επιμύθιο την εκλογική στήριξη.

Είναι ο κόσμος που αναζητεί με διάφορους τρόπους μια επανεξόρμηση των ιδεών του σοσιαλισμού/κομμουνισμού, επαναστατική τακτική και στρατηγική με σύγχρονους όρους, αντικαπιταλιστική πολιτική πρακτική. Είναι ο κόσμος που πρωτοστατεί στις απεργίες και τις διαδηλώσεις, που συμμετέχει, στηρίζει και πλαισιώνει τις ενωτικές προσπάθειες της ανατρεπτικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και τις δυναμώνει, όπως είδαμε στις εκλογές στα συνδικάτα στα νοσοκομεία και στην εκπαίδευση, στην επιτυχία των ΕΑΑΚ στις φοιτητικές εκλογές, αλλά και στη μαζική συμμετοχή στις κινητοποιήσεις του

αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος, στις διαδηλώσεις ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο στην Ουκρανία και τη συμμετοχή της Ελλάδας σε αυτόν μέσω του ΝΑΤΟ, στις κινητοποιήσεις ενάντια στις σεξιστικές επιθέσεις για την απελευθέρωση των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙΑ, στην πάλη για την υπεράσπιση των δημόσιων χώρων ενάντια στην ιδιωτικοποίησή τους στο όνομα του «εξευγενισμού», ενάντια στην περιβαλλοντική καταστροφή. Είναι ο κόσμος που δεν θέλει να αφήσει την πάλη για τις λαϊκές ελευθερίες και τα δικαιώματά μας στο επίπεδο των κοινοβουλευτικών διακηρύξεων, αλλά να τα υπερασπίσει στο δρόμο, στο χώρο δουλειάς, ανοίγοντας παράλληλα το ερώτημα «ποιοι αποφασίζουν» για όλες τις πτυχές της ζωής της πλειοψηφίας. Που αγκάλιασε την πρωτοβουλία των 9 οργανώσεων της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς ενάντια στον πόλεμο, καθώς και την κοινή δράση 18 οργανώσεων ενάντια στις υποκλοπές.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χρειάζεται να μπει μπροστά για να επιδράσει σε όλο αυτόν τον κόσμο, να διεκδικήσει την ηγεμονία σ' αυτό το ρεύμα με τα προχωρημένα χαρακτηριστικά που διαμορφώνεται σε εργαζόμενους και νεολαία. Να πάρει ενωτικές πρωτοβουλίες και να απευθυνθεί στο δυναμικό της ανατρεπτικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς για την συνεργασία σε όλες τις μάχες και τις εκλογές.

Στόχος μιας τέτοιας συνεργασίας είναι μια νέα δυναμική για ένα ισχυρό αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο στη βάση του αντίστοιχου προγράμματος. Αυτό πρέπει να υπηρετείται από τη διεύρυνση και ενίσχυση του ρεύματος που στηρίζει πολιτικά τους αγώνες του σήμερα και βάζει στόχο να συγκροτήσει δυνατή αριστερή εργατική αντιπολίτευση ενάντια σε όποιο κυβερνητικό διαχειριστή του ελληνικού καπιταλισμού προκύψει μετά τις εκλογές. Για να στηρίξουμε τις σκληρές ταξικές αναμετρήσεις που θα ακολουθήσουν ενάντια στις άγριες επιθέσεις που προετοιμάζει η άρχουσα τάξη με νέο μνημόνιο, σε συνθήκες ιμπεριαλιστικού πολέμου, απογείωσης των πολεμικών εξοπλισμών και πανδημίας. Για μια αριστερή εργατική αντιπολίτευση που θα βάζει τον πήχη του προγράμματος και των πρωτοβουλιών της στο κίνημα ψηλά, σε αντίθεση με την καταστροφική λογική του καπιταλισμού.

Σε αυτές τις συνθήκες η αντικαπιταλιστική / επαναστατική αριστερά χρειάζεται να αναδείξει τις αιτίες της κρίσης του συστήματος της εκμετάλλευσης, να παλέψει για μια **πλατιά συσπείρωση κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων πάνω στην βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος** που έρχεται σε ρήξη με τον δολοφονικό καπιταλισμό, τις κυβερνήσεις, τους θεσμούς του και το κράτος του με προοπτική την ανατροπή του, να οργανώσει την λαϊκή αντεπίθεση, να προβάλλει την αντικαπιταλιστική διεξοδο.

Ανάγκη των καιρών είναι μια πλατιά ενότητα των εργαζόμενων στην πάλη για ψωμί,

δουλειά, δημοκρατία, ειρήνη, διεθνή αλληλεγγύη των εργατών και των λαών, που θα συγκρουστεί με τις θυσίες για καπιταλιστικά κέρδη, τις πολεμικές δαπάνες, την εθνικιστική τύφλωση και φανατισμό, τη μετατροπή των νέων σε κρέας για τα κανόνια του πολέμου.

Βασικές θέσεις ενός τέτοιου προγράμματος είναι: Η ριζική βελτίωση της ζωής των λαϊκών στρωμάτων με αυξήσεις μισθών και συντάξεων, ριζική μείωση των ωρών εργασίας, πάταξη της ακρίβειας και της ανεργίας για να χάσει κέρδη και πλούτο το κεφάλαιο, οι μαζικές εθνικοποιήσεις χωρίς αποζημίωση με εργατικό έλεγχο για την υπεράσπιση των δημόσιων αγαθών για χτυπηθεί η μεγάλη καπιταλιστική ιδιοκτησία, η προστασία της λαϊκής κατοικίας από πλειστηριασμούς κι εξώσεις, η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και την συμμετοχή της Ελλάδας σε αυτό, τις πολεμικές δαπάνες και τον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, η απειθαρχία, η ρήξη και η έξοδος απ την ΕΕ και η διαγραφή του χρέους, η πάλη ενάντια στο ρατσισμό και τη φασιστική απειλή, ο αγώνας ενάντια στο σεξισμό και την καταπίεση, η πάλη για την υπεράσπιση του περιβάλλοντος από την εκμεταλλευτική μανία του καπιταλισμού («πράσινου ή μαύρου»), η ρητή απόρριψη της λογικής των «αριστερών κυβερνήσεων» και την συμφωνία ότι το πρόγραμμα αυτό μπορεί να υλοποιηθεί στην πληρότητά του μέσα από την ρήξη με το κράτος και τους ιμπεριαλιστικούς θεσμούς, από επαναστατικές αλλαγές που οδηγούν σε μια άλλη εξουσία είναι τα βασικά ζητήματα ενός τέτοιου προγράμματος.

Η «ανάσχεση» του αντίπαλου, στις σημερινές συνθήκες προϋποθέτει την αμφισβήτηση της στρατηγικής του. Η προβολή ενός προγράμματος «άμεσων στόχων ανακούφισης», που δεν συνδέονται με την αμφισβήτηση της «δικτατορίας των κερδών» του κεφαλαίου της ΕΕ, όχι μόνο δεν φέρνει κατακτήσεις, αλλά καθιστά την αριστερά συνυπεύθυνη με το σύστημα, όπως έχει δείξει και η εμπειρία της «πρώτης φοράς κυβερνητική αριστερά»

Το κρίσιμο ζήτημα για να υπηρετηθεί στην πράξη αυτή η λογική είναι **η ύπαρξη μιας ισχυρής, μετωπικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς**. Μιας αριστεράς μαχόμενης στους αγώνες, βαθιά αντικαπιταλιστικής στο πρόγραμμά της, ανοιχτής και ενωτικής στις μαζικές και κινηματικές της πρωτοβουλίες. Μιας αριστεράς **ανεξάρτητης από τους αντιμαχόμενους ιμπεριαλιστικούς πόλους (ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ, Κίνα - Ρωσία), τους ανταγωνισμούς των αστικών τάξεων και τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, τον ανταγωνισμό των πολιτικών δυνάμεων που διεκδικούν την αστική διαχείριση (ΝΔ, «δημοκρατική κυβέρνηση»)**. Που θα παλεύει κάτω απ τις σημαίες του εργατικού κινήματος και όχι κάτω από ξένες σημαίες.

Ξέρουμε πως αυτή η συσπείρωση δυνάμεων δεν είναι ένα μονόπρακτο, ούτε αρκεί ένα

κάλεσμα, ούτε πολύ περισσότερο υπηρετείται από βιαστικές και χωρίς βάθος προγραμματικής συμφωνίας εκλογικές συμπράξεις, που σε μια επόμενη πολιτική στιγμή διαλύονται εύκολα. Αντίθετα, απαιτείται μια σταθερή πορεία οικοδόμησης κοινωνικών και πολιτικών προϋποθέσεων, που περιλαμβάνει την κοινή δράση στους αγώνες, την ανάληψη πολιτικών πρωτοβουλιών πάνω στα κρίσιμα θέματα της περιόδου, την αναγκαία προγραμματική συμφωνία και συσπείρωση ευρύτερων δυνάμεων πάνω σε μία αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, την κοινή επιδίωξη και επιλογή υπέρ της ανεξαρτησίας της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Με αυτό τον τρόπο θα μπορέσουμε να μετατοπίσουμε και να κερδίσουμε όλα τα κομμάτια που το προηγούμενο διάστημα «σπάσανε από τα αριστερά» από τον ρεφορμισμό αλλά συνεχίζουν να «κουβαλάνε» αδυναμίες και ταλαντεύσεις. Αδυναμίες στην κατανόηση των ευκαιριών και των δυνατοτήτων που ανοίγει η περίοδος, ταλαντεύσεις για το ρόλο της εργατικής τάξης ως τη δύναμη που μπορεί όχι μόνο να τσακίσει τη κυβέρνηση αλλά και να υλοποιήσει το αναγκαίο μεταβατικό πρόγραμμα και την αντικαπιταλιστική ανατροπή.

Αντίθετα απ τα παραπάνω πολιτικές προτάσεις συνεργασίας που εμφανίζονται ενόψει των εκλογών για συνεργασία με την αριστερά του κοινοβουλευτικού δρόμου, με κέντρο την πάλη ενάντια στον «νεοφιλελευθερισμό», καθιστούν την αντικαπιταλιστική αριστερά δωρητή σώματος, θολώνουν την διαχωριστική γραμμή ανάμεσα σε ένα πρόγραμμα ρήξης με τις βασικές επιλογές του συστήματος και ένα πρόγραμμα διαχείρισης, διαμορφώνουν αυταπάτες ότι μπορεί να υπάρξει συμφωνία ανάμεσα σε λογικές κατ' έξοχή φιλο-ΕΕ, και φιλοΝΑΤΟ, με όραμα ένα «δίκαιο», «πράσινο», «παραγωγικό καπιταλισμό» και την αντικαπιταλιστική-αντιμπεριαλιστική πάλη.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήδη από το ΠΣΟ το καλοκαιριού έχει διαμορφώσει και απευθύνει **ανοιχτό κάλεσμα προς τους αγωνιστές, τα ρεύματα και τις δυνάμεις που θέλουν να παλέψουν** σε αυτή την κατεύθυνση, απορρίπτοντας την πολιτική ή εκλογική συμπόρευση με την αριστερά του κοινοβουλευτικού δρόμου και του εγκλωβισμού στα όρια της αστικής πολιτικής στη σημερινή περίοδο, στις επερχόμενες εκλογικές μάχες (στις πρώτο ή «δεύτερο γύρο» των εκλογών), να χαράξουν από σήμερα κιόλας μια συντεταγμένη πορεία σταθερής πολιτικής συνεργασίας, διαλόγου και κοινής δράσης, που θα οδηγήσει στην πολιτική και εκλογική συνεργασία, και ευρύτερα στο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και μέτωπο που απαιτεί η εποχή μας.

Σε μια τέτοια πρόκληση δεν περισσεύει κανείς. Με αυτόν τον προσανατολισμό η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα συμβάλει με όλες τις δυνάμεις της στην ευρύτερη δυνατή συσπείρωση αγωνιστών και δυνάμεων της ανατρεπτικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς και την παρέμβασή τους με

όρους σαφούς πολιτικής ανεξαρτησίας από την αστική πολιτική και τα πολυποίκιλα ρεφορμιστικά σχέδια.

Επίσης, ως ειδική πολιτική απόφαση του ΠΣΟ λαμβάνεται η εξής:

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν συμμετέχει στην Πρωτοβουλία για την Ενωτική Κίνηση της Ριζοσπαστικής και Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, διότι τόσο ως συνολική πρωτοβουλία έχει διαφορετικό προγραμματικό κέντρο βάρους, όσο -και ίσως περισσότερο- οι πολιτικές διαφορές με δυνάμεις που συμμετέχουν σε αυτήν είναι εξαιρετικά σοβαρές.